

Komandi partur:

Um tvær vikur greiðir Jógvan hjá teimum arbeiðum, hann hevur havt sum maskinmeistari millum annað við nýggja Tjaldrinum. Komandi partur verður um ein annan gjáarmann, Dánjal Klein.

Henda »kjøtmaskinan« var ein kollvelting hjá húsarhaldunum í síni tíð. Tað var hon eisini umborð á sluppunum

Poul á Fuglberg saman við konuni Betta

og fram sama dag, so eg mátti gista á Skála. Har var ein kona, sum tók móti vitjandi, og har slapp eg at gista.

Morgunin eftir varð eitt satt ódnarveður við nógvum regni. Men fyri tað skuldi farast til hús aftur somu leið. Vertinnan smurdi mær ein góðan matpakka at hava við. Tann størsti trupulleikin kundi vera at koma um áirnar við hesum áarförinum, sum var. Serliga var tað trupult við Ljósá, sum var serliga stór. Eg ætlaði mær at svimja um hana, men so fann eg ein stein, sum eg kundi traðka á, og so var sloppið.

Pápi gjørdist sum rímligt er bangin um meg, og hann ringdi til Funnings, um tey har høvdu sæð ein ungan drong í hesum veðrinum. Tað høvdu tey, og eg kom til húsa í øllum góðum. So nógv varð lagt fyri tá í ørindum, sum í dag høvdu blivið greidd við einum telduposti.

Eg skuldi frætta aftur av Skála, um møguleiki var fyri at fáa lærupláss, men tað gjørdi eg ikki.

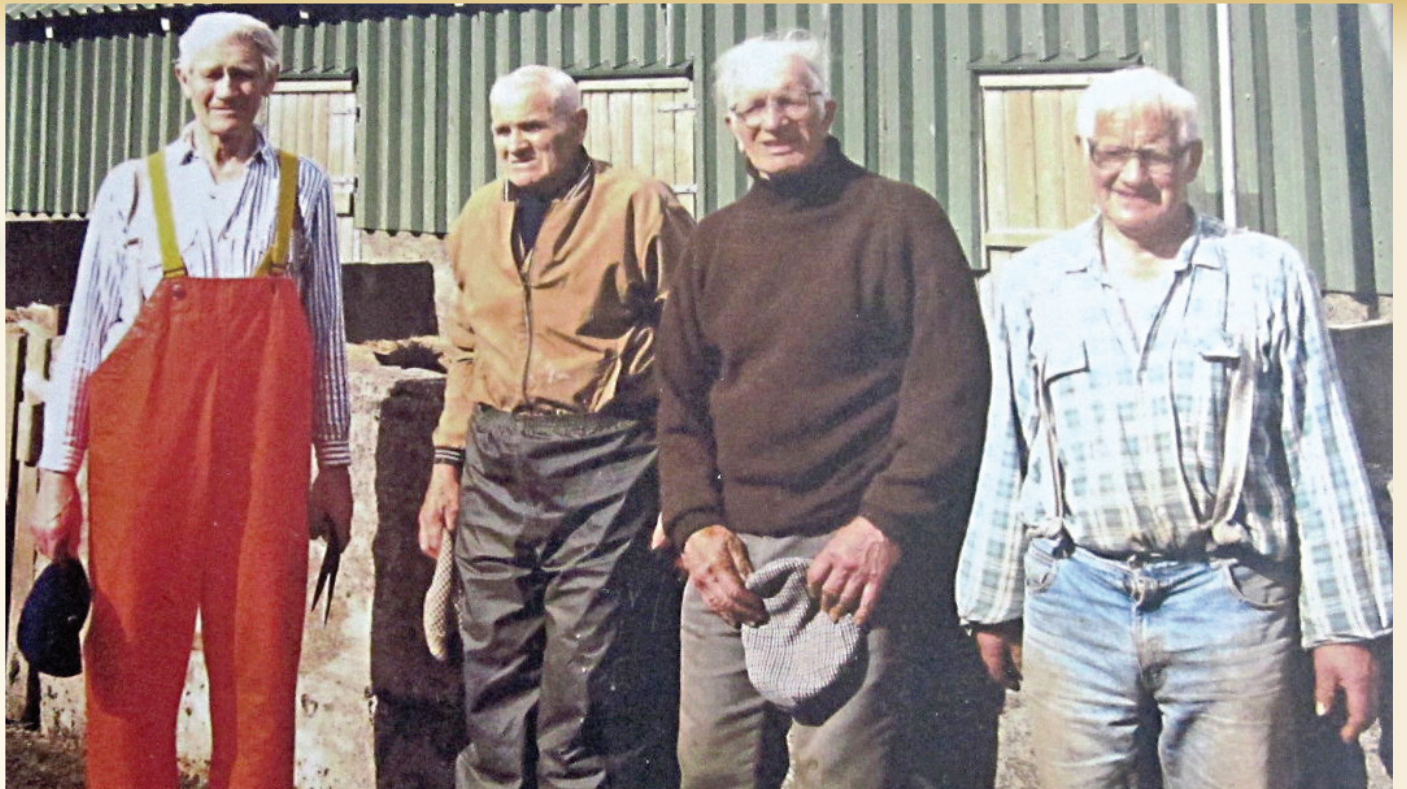
Tað næsta var at royna í smiðjuni hjá Samson í Klaksvík, og tað eydnaðist. Mammubeiggi mín, Petur Joensen, var giftur við Thalu dóttir Samson. Petur sigldi við Kjølbro, hann var ein tiltikin raskur maður.

Lønin sum lærlingur var ikki tann stóra, tí kom tað væl við at hava spart eitt sindur upp.

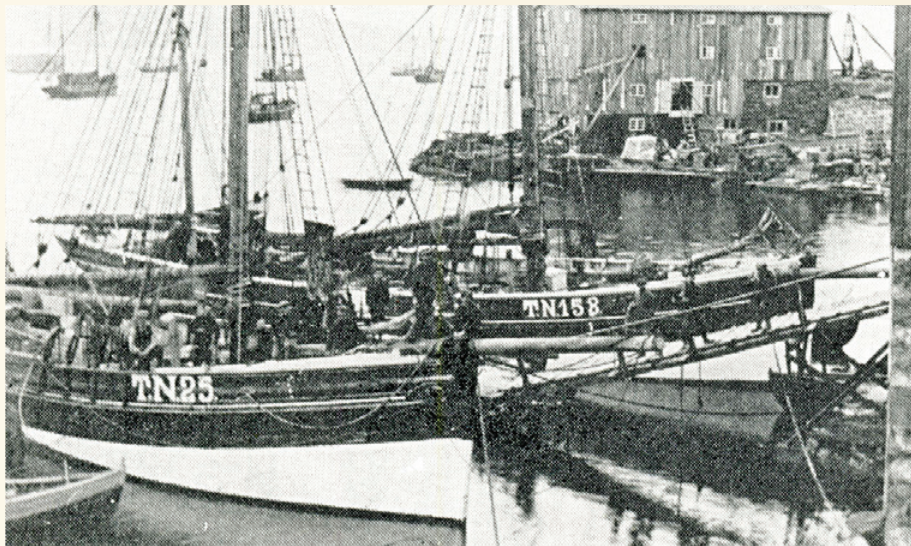
Tað vóru fleiri smiðjur í Klaksvík um hetta mundið. Ein tann elsta var tann hjá Samson, sum upprunaliga var á Vágshøgnum. Eftir at smiðjan varð flutt norður á Myrkjanoyri komu motorar eisini at vera umvældir har. Jákup Samson hevði fingið sær motorlæru uttanlands, og tí var hann væl búgvin til hetta.

Samson var ein kendur skilamaður. Hann hevði mong áltisstørv, og hann var eisini kendur deknur í mong ár.

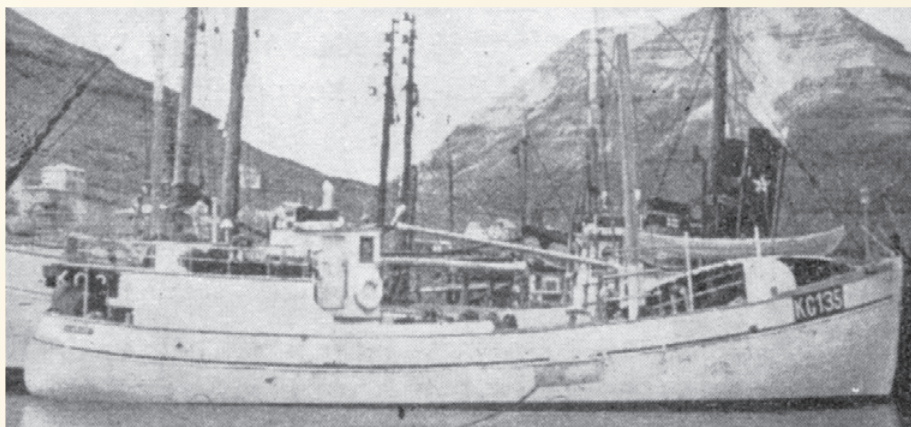
Í Klaksvík kom eg at búgva hjá eini konu av Strondum, hon var dóttir Jógvan á Høvdanum. Maðurin hevði tuberklar og ferðaðist aftur og fram til Sanatorið. Hjálpin var lítill í slíkum umstøðum, so tað bøtti eitt sindur um støðuna at kunna hava onkran búgvandi.

Brøðurnir Jógvan, Olrik, Hans og Poul Christiansen

Jógvan var við Tre Søskende, sum er uttara skipið á myndini. Hitt er Saltaire. Skipini liggja við Müllers pakkhús og taka útgerð

Fuglberg, sum koppaði sær á í sjónum

Manningin á smiðjuni vóru brøðurnir Jákup og Andrass umframt seks lærlingar. Her var nógv at gera, eisini umborð á skipum.

Tók ímóti Fuglberg

Her lógu ofta nógvir trolarar á pollinum. Ein dagin í 1946 lógu nógvir og krokaðu, tí veðrið var av tí allar ringasta.

Tá fer gamli Skálaberg sum tann einasti trolarin út til fiskiskap. Skipari var Dávur í Gerðum. Fólk hildu hann vera óðan í høvðinum. Dagin eftir kemur hann inn aftur. Tá hevði hann havt samband við tann neyð-

stadda Fuglberg. Hetta er ein kend søga, tá ið Fuglberg, sum var bygdur í Danmark, var á veg heim til Føroya og kom í eitt so øgilt illveður. Tað var so ringt, at Fuglberg snøgt sagt fór runt. Alt gekk fyri og skipið fór illa.

Tað gingu trý samdøgur, til teir fingur motorin í gongd aftur, men allur proviantur var oyðilagdur, so tað fekk ikki ein líkinda biti í fleiri dagar.

Tá er tað, at teir fáa samband við Skálaberg, sum so fekk givið boðini víðari til Havnar og Klaksvíkar. Tá fór Norðbúgvinn við Svenning Johannesen at leita, og teir funnu

Fuglberg 160 fjórðingar í ein landnyrðing úr Kallinum.

Teir sleipaðu hann so inn á Klaksvík, har teir komu sunnukvöldið 13. januar um 11 tíðina. Nógv vistu um hetta, og tað vóru nógv fólk á keiuni at taka ímóti, eg var eisini millum teirra. Vit á smiðjuni hjá Samson fóru so dagin eftir umborð at fáa skil á. Tað var alt ein hurlivasi. Skipið var jú nýtt, og tað var nýmálað í lastini. Tað var ótrúligt, at eitt skip kundi fara runt. Men vit sóu uppi undir dekkinum spor av tunnum, sum høvdu verið í lastini, so tað er eingin ivi um, at hetta var hent.

Vit leitaðu eftir stongini, sum verður nýtt til svinghjól, men tað var onga staðni at finna.

Men samstundis sløddust epli, sum høvdu verið í lastini um alt skipið. Tá ið vit fóru at rudda eplini, funnu vit stongini mitt í eplarúgvuni.

Kanska hevur onkur meaning verið við, at Dávur fór út í hesum illveðrinum! Tað varð eisini sagt, at hann hevði dreymmann, tað vil siga, at hann varð ávaraður í dreymi.

Men Fuglberg varð gjørdur í stand aftur, og hann sigldi í mong ár eftir hetta. Eg var eina ferð saman við Poul á eini bussferð í Skotlandi. Tá fortaldi hann meira um hesa ferðina. Hann var í stýrhúsinum, tá ið tað breyt. Tá ið ringast stóð til, væntaði hann ikki, at skipið fór at koma á rættkjøl aftur. Teir sum annars vóru við, vóru Poul Jacobsen, sum var úr Svínøi, Símun Michael Zachariassen, ættaður av Kirkju og Thorvald Thomsen, ættaður í Norðragøtu.

Eftir at eg var útlærður á smiðjuni hjá Samson í Klaksvík fór eg á maskinmeistaraskúla, har eg fekk prógv í 1947. Hesin skúli vardi í 13 mánaðir. Hann var ein partur av navigatiónsskúlanum, har Jens Pauli í Dali var stjóri. Vit vóru níggu næmingar, og allir kláraðu tað, men tað var neyðugt at dríva á. Próvdómarar vóru Vilhelm Nielsen, kendur bilhandlari í Havn, og Johan í Grótinum, sum var kendur smiðjumaður í Klaksvík.

Hetta var byrjanin til eitt langt lív sum maskinmaður.